

TEKSTI JA KUVAT VILHO RAJALA | WWW.BARGETOHELL.COM

KARIBIANMERELLÄ SEILAAVA MAJESTY OF THE SEAS PAKKAUTUI JÄLLEEN TÄYTEEN PITKÄTUKKIA JOULUKUUN ALUSSA. RISTEILYN NIMI OLI **BARGE TO HELL**, MUTTA HELVETIN SIJAAN PÄÄMÄÄRÄNÄ OLIVAT BAHAMASAARET JA PÄÄKAUPUNKI NASSAU. MATKALLA SOI HEVI, TAUKOAMATTA.

ÖKYLUKSUSTA KARVAPÄILLE

Maanantaina 3.12.2012. Miami ei suotta mainosta itseään maailman risteilypääkaupunkina. Kaupungin satama on täynnä toistan korskempia laivoja ja Karibianmeri lienee maailman tunnetuin risteilykohde, kiitos muun muassa legendaarisen Lemmenlaiva-sarjan.

Vahva mutta lempeä merituuli silittelee Majesty of the Seas -laivaan jonottavaa väkeä. Vaikka lämmintä on reippaasti päälle parikymmentä celsiusta, ihmisillä on yllään nahkatakkeja, mustia housuja, rässiliivejä ja huppareita. Lentokenttämaisten turvatarkastusten ja ikuisuusiakkestävän check-in-jonotuksen jälkeen etsin hyttini, jossa vastaan tulee Bill Cosbyn näköinen huonepalvelija, jamaikalainen Calvin.

Juuri niin, huonepalvelija. Calvin kyselee tarkkaan, haluanko hyttini (*stateroom*, ei *cabin*) siivottavan kerran vai kah-

desti päivässä. Mietin, kuka ihmeen kahjo haluaa siivouksen kahdesti päivässä.

Taitaa olla niin, että yleensä tällaisilla luksusristeilyillä ihmiset odottavat kaiken olevan tiptop aina överyhteen asti. Hytin televisioruudussa esitellään risteilyetikettiä vitsikkään visailuohjelman malliin. Ei uimapuissa ravintoloihin, ei flirttiä henkilökunnan kanssa ja niin edelleen. Hetken päästä opetetaan yksityiskohtaisesti pesemään käsiä. Hyvä että osaan nyt senkin.

Laivan Save the Waves -jeesustelu hymyilyttää. Joo, kierretetään jätteet ja pyritään säästämään sähköä ja vettä. Eivätköhän laineet säästyisi parhaiten sillä, että tällaiset purtilot eivät pyörisi niitä halkomassa.

Majesty of the Seas vetää melkein kolmetuhatta matkustajaa, mutta nopeasti käy selväksi, että tällä kertaa risteily ei ole

läheskään loppuunmyyty. Kun kaikki matkustajat komennetaan kokoontumispaikoille turvaohjeistusta varten, kannella on väljää. Myöhemmin käy ilmi, että väkeä on vain vähän yli 1200.

Kun katsoo esiintyjälistaa, väljiys ei yllätä. Barge to Hell -konsepti on vähän outo. Järjestäjäpulju Ultimate Music Cruises on aiemmin luotsannut menestyksekkäästi kaksi 70 000 Tons of Metal -risteilyä, joiden ohjelmistossa on ollut isojakin nimiä aina Nightwishistä lähtien. Nyt tunnetuimmat nimet ovat Paradise Lostin, Sepulturan ja Soilworkin luokkaa. Lisäksi kolmas 70 000 Tons on aivan kohta. Olikohan tämä nyt ihan loppuun asti mietitty?

Vaan vähät siitä, täällä ollaan! Kun laiva lipuu satamasta merelle, on pakko hymyillä. Ihmisten silmät loistavat. Ökyristeilyjä tuntuu pieneltä kaupungilta. Keikkalavoja on kolme ja erilaisia ravintoloita viisi. Siihen päälle tietenkin pubit, kasinot ja laivan lukuisat muut palvelut, kuten fitness centerit ja kauneushoitolat, joihin lieneekin tulevina päivinä tunkua.

Kyllähän täällä viihtyy.

Meteli päälle

Aurinkokannella huomaan, että päälava ei ole vielä läheskään valmis. Kenelläkään ei näy olevan sen kanssa kiire. Mietin, että 40 bändiä ja 80 keikkaa laivassa neljän päivän aikana mahtaa olla tuotantoteknisesti aika mielenkiintoinen projekti. Tietenkään kaikilla bändeillä ei ole omaa backlinea mukanaan, mutta silti roudausrumbaa riittää. Tekniikkaa on kuulemma kymmenen rekallista.

Illan hämähärryttä soittouhlat avaa Exodus. Ihmiset jonnottavat keikalle intoa piukassa. Kun ovet isommalle sisälavalle viimein avautuvat, alkaa käytännössä koko risteilyn kestävä taukoamaton mekkala. Laulaja Rob Dukes vitsailee risteilyn sukupuolijakaumasta kuin Pate Mustajärvi ikään: "Kullit huutaa! Ja pillut huutaa!"

Tunnelma on epätodellinen. Täällä sitä ollaan, pian avomerellä, selvästi kauempana kotoa kuin koskaan ennen. Tukat pyörivät. Kanadalainen vaaleaverikkö päivittelee silmät suurina, kuinka ei voi uskoa olevansa täällä. Sanon, etten oikeastaan minäkään.

Kun laivan matkustajakunnasta merkittävä osa on artisteja, heihin törmää tämän tästä. Tässä on yksi risteilykonseptin hienouksista. Fanit ja musikit ovat kirjaimellisesti samassa veneessä, samalla tasolla. Risteilyn aikana Napalm Deathin Danny Herrera pummaa minulta röökiä, Rob Dukes kysyy

tietä tuotantotoimistoon ja Moonspellin Fernando Ribeiro tulee muuten vaan vastaan joka paikassa.

Laivalla esiintyy myöhempinä päivinä myös suosikkibändini Sólstafr, joka ei oikein tunnu istuvan esiintyjälistaan. Kun yhtän aurinkokannella rumpali Gummin, mies tokaisee, ettei bändi ikinä sovi joukkoon missään. Se jos mikä on hieno ominaisuus.

Vaikka eipä Paradise Lostkaan varsinaisesti äärimetallia ole. Soilworkillä nyt sentään on vähän räjähtävämpääkin meininkiä, mutta bändin keikka ei oikein lähde isommalla sisälavalla käyntiin. Soundi on puuroa, eikä yleisökään intoudu pittailemaan, vaikka Speed Strid kuinka komentaa.

Törmään ennen pitkää myös maanmiehiin. Hyvinkääläisen Steelfest-festarin järjestäjäporukka ja minä olemme havaintojeni mukaan risteilyn ainoat suomalaiset. Suomalaisia bändejä esiintyjälistalla ei ole ensimmäistäkään, mikä on vähän yllättävää.

Ä la carte -illallispaikassa on fine dining -meininki. Normiristeilyllä tähän paikkaan on tiukka pukukoodi, mutta Barge to Hellillä kaikkialle kelpaa "casual attire". Serviisi on överä. Yksi tarjoilija tuo ruuan, toinen ripottelee pippurimyllyllä maustetta päälle ja kolmas kaataa kastiketta. Ja kaikki ovat koko ajan hirveän huolissaan, että olenhan minä varmasti tyytyväinen. Vähempikin riittäisi.

Naapuripöydässä istuu tavallisia amerikkalaisia eläkeläisiä. Eivät vaikuta metallipäiltä, joten kyselen. Selitys on, että risteily-yhtiö tarjosi äkkilähtöä halvalla, kun oli käynyt selväksi, että laiva ei tule täyteen. Pariskunnan mukaan hevikansa on ystävällistä ja musiikki "kiinnostavaa".

Kansilavan laiska rakentamistahti kostautuu. Aikataulut venyvät tuntikausia. Sodom ei pääse aloittamaan ennen puoltayötä, vaikka bändi on ohjelman mukaan kello kymmenen. Paradise Lostin keikka venyy aamuyöhön, ja ankara väsymys vie voiton ennen sitä. Vetäydyn hyttiini unille.

Surinaa ja pörinää

Tiistai 4.12.2012. Päivä valkenee avomerellä. Aamiaisbuffet on monipuolinen ja maukas. Laivan jokaisessa nurkassa soi kaiuttimista kummallinen bulkkihevi. Biisin sieltä ja toisen täältä tunnistaa, mutta valtaosa on täysin tuntemattomia suuruuksia.

Kun kuuntelen ympärilläni olevia ihmisiä, alkaa tuntua siltä, että Karibiasta on tullut Saksan sisämeri. Kun juttelen

”HISSISSÄ KAKSI MIESTÄ PUHUU TOISILLEN SAKSAENGLANTIA, KUNNES MOLEMMAT TAJUAVAT OLEVANSA SAKSALAISIA.”

ihmisille, hämmästyttävän moni mongertaa vastaukseksi englantia ihanalla saksa-aksentilla. Hississä kaksi miestä puhuu toisilleen saksaenglantia, kunnes molemmat tajuaavat olevansa saksalaisia.

Risteilyllä ei ole helppo pysyä selvänä, jos on yhtään perso alkoholille. Ruoka sisältyy risteilyn hintaan, mikä on aivan fantastista, mutta alkoholijuomista pitää maksaa. Kovin kallista lystiä sekään ei ole, ja kun ”beer man, nice one, cold one” -huudot kaikuivat käytävillä, vahvempikin selkäranka murtuu.

Artillery saa kunnian olla ensimmäinen bändi päiväsaikaan kansilavalla. Kelpo mättöä! Soundi on ikävä kyllä jälleen puuroa. Itse asiassa valitettavan harva risteilyn keikoista on soundeiltaan hyvä. Valtaosalla vedoista on myös jonkinlaisia teknisiä ongelmia. Joku ennättääkin jo tiistaina vitsailla risteilyn nimen muuttuneen: ”Barge to Technical Problems.”

Ei kuitenkaan anneta sen haitata! Aurinko paistaa, meri on hyvä, tunnelma parahultainen. Kun Sacred Reich ryskää kansilavalla iltapäivän paisteessa, yleisössä ei liene hahmoa, jolla suupielet eivät kääntyisi ylöspäin. Todellista hyvän mielen meininkiä!

Hupaisaa on se, että risteilyllä on kaksi Necronomicon-nimistä bändiä, sekä kanadalainen ja saksalainen.

Paradise Lostin Stephen Edmondsonin silmäpusseihin voisi näköjään pukea rintaliivit. Taisivat jäädä yöunet vähiin.

Brujerian kansilavamätön jälkeen on Sólstafrin ensimmäisen keikan aika. Keikkapaikkana toimii se kaikkein pienin. Pahaksi onneksi nyt käy niin, että tekniset ongelmat sabotoivat show'n. Todella suuri sääli. Ei auta kuin toivoa, että jälkimmäinen keikka kansilavalla torstaina kymmeneltä aamulla (!) onnistuisi paremmin.

Corrosion of Conformity on vähintään erikoinen valinta näiden blashirmujen ja murinaryhmien joukossa. Vaan eipä siinä, trion miehekäs rock on kansilavalla ihan tervetullutta vaihtelua. Napalm Deathin ryminä on sen jälkeen vähän toisen sortin miehekkyyttä. Barney Greenway ja Shane Embury ovat ehkä koko laivan rakastettavimmat ihmiset. Kumpaakin tekisi mieli halata.

Hevikansa on helppoa

Tiistain kuluessa on määrä tehdä myös haastatteluja, ja saankin jututettavakseni Sodomien Tom Angelripperin. Sen sijaan Lock Up -rumpali Nick Barkeria ei näy eikä kuulu, ja vaikka nyhdän miestä hihasta useaan otteeseen risteilyn aikana, homma ei lopulta onnistu. Harmi.

Muuan jenkkihemmo katselee ohjelmistoa ja tuumaa, että liikaa saksalaisia bändejä, joista lukaan ei ole koskaan kuullut. Toinen jenkkihemmo puolestaan on tullut risteilylle nimenomaan yhden tällaisen bändin takia, Hackneydin.

Mayhem on kansilavalla vaikuttava elämys. Black metalia Karibian tähtitaivaan alla, mikäs sen mukavampaa, tai oikeastaan absurdimpaa. Hellhammerin työskentelyä on aina hieno seurata.

Juttelen yhden baarimikon kanssa, joka kiittelee kuinka helppoa ja mukavaa on olla töissä tällaisella risteilyllä, kun kaikki ovat niin tyytyväisiä ja kiitollisia. Asia on kuten ounnastelinkin. Tavallisilla risteilyillä ihmisillä on tapana valittaa pienistäkin, koska odotukset ovat niin korkealla.

Paitamyöntikojulle tuntuu olevan kymmenien metrien jono koko ajan. Aivan kaikkien bändien paitoja ei kuitenkaan ole myynnissä. Esimerkiksi Sólstafrin paidat puuttuvat, koska niiden rahtaaminen Islannista olisi tulleetneen kaikkineen ollut liian kallista. Lisäksi risteilyn järjestävä taho ottaa kuulemma myynnistä tukevan provision.

Moonspell ottaa isommalla sisälavalla tilanteen haltuun ilman mainittavampia ongelmia. Soundi voisi olla parempikin, mutta Ribeiran karismalla ja vahvoilla biiseillä pötkii pitkälle. Tässä oli yksi onnistuneimmista keikoista, joita risteilyllä näin.

Septura veteele kansilavalla nostalgiapainotteista settiään. Bändiin on nykyään vähän vaikea suhtautua. Uusia levyjä tulee ja meininki on sikäli tuore, mutta livenä settilista tuntuu olevan aina sama. Uusi rumpali, nuori Eloy Casagrande on sentään todella kova jtkä.

Pikaisen Rotting Christin kautta joudun jälleen antamaan periksi unenpuuttelelle.

Delfiini kainalossa

Keskiviikko 5.12.2012. Laiva on saapunut Nassaun satamaan. Miltä näyttää elämä Bahamasaarilla? Hiukan jännittää, koska ostin eilen mielijohteesta shallow water dolphin encounter -hässäkän. Kerrankos sitä käy morjestamassa dolffiineja.

Ennen reissua Atlantis-lomaparatiisiin on hiukan aikaa katsella meininkiä Nassaussa. Hipsin kaupungille, jonne pitää tietysti kulkea kauppaeskuksen läpi mennessä tullen.

Bahamasaaret ovat historiallisesti olleet kaikenlaisten lainsuojattomien lymyapaikka aina merirosvoista lähtien. Nykyään paikka on yksi pahamaineisimmista veroparatiiseista, ja nopeasti käy selväksi, ettei täällä kauheasti lakia kunnioiteta.

Kaupungilla nuoret klopit tarjoavat jet ski -ajelua. Laivassa varoiteltiin tiukkaan sävyyn, että sellaiseen ei pidä lähteä, koska jos moisessa katkaisee jalkansa, laivayhtiö ei vastaa. Hetken päästä tarjotaan jo pilvää. Sivukujalla tulta pummaamaan tuleva kaveri kyselee, kiinnostaisiko kokaiini.

Ei nyt tällä kertaa.

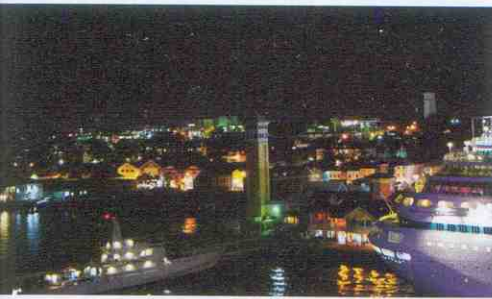
Noin muuten Nassau vaikuttaa kunnan turistiryysältä. Vähän kuin Kanariansaaret. Rakennukset ovat kummallisia hökkelit, kaupustelijointa ja rihkamaa riittää joka lähtöön. Tilaan Bahama Mama -drinkin satamabaarista ja tapaan Mike-nimisen miekkosen Michiganista. Hän ihmettelee, mistä nämä kaikki tatuoidut pitkäkatkat ovat tulossa. Kerron että heviristeilyltä. Mike on itsekin rokkimiehiä ja tuskaillee vaimolleen, että ”fuck, we're on the wrong ship”.

Kaikkialla soivat joululaulut tuovat tunnelmaan tiettyä surrealismia. Kaduilla on jopa joulukuusia. Lämmintä on pakko olla ainakin melkein 30 astetta.

Surrealismista puheen ollen, tuolla kävelee Shane Embury. Mies on lievästi sanoen outo näky tällaisessa paikassa.

Ostan satamasta hienon kynttilän muistoksi siitä, että onpahan täälläkin käyty.

Sitten delfiinireissulle! Seuruetta on vain viisi henkeä. Atlantis on aivan poskettoman ylellinen ja massiivinen lomakeskus vesipuistoinen, kasinoinen ja tietenkin hotelleinen. En uskalla edes arvata, mitä viikon loma tällaisessa paikassa maksaa.

Delfiinikouluttaja on kunnan showmies ja vitseiniekkä. En ole yleisesti ottaen ihan varma, mitä tällaisista koulutettujen eläinten esityksistä pitäisi olla mieltä. Atlantiksen esitteessä vakuutellaan, että suuri osa paikan tuloista menee ihan oikeaan ja järkevään meriensuojelutyöhön. Toivottavasti näin on.

Seurueemme halailee ja pussailee Wee Tee -nimistä delfiniä, joka on kuulemma Atlantiksen johtava uros. Mukava kaveri. Palveluammattissa. Opas kertoo, että osa paikan delfineistä on roudattu tänne New Orleansista, jossa Katrina-myrsky tuhosi erään vesipuiston totaalisesti vuonna 2005.

Kun palaamme lopulta laivaan, edessä on taas perusteellinen turvatarkastus. Joudun jättämään ostamani kynttilän virkailijalle, mutta hän lupaa että saan sen takaisin kun lähdän. Kai ne luulevat, että polttaisin kynttilää hytissä ja pian palaisi koko laiva.

Huonoa laulua, hyviä vitsejä

Majesty of the Seas lipuu jälleen merelle. Olo on haikea, mutta onhan tässä vielä tämä ilta ja yksi kokonainen päivä.

Napalm Death takoo toista keikkaansa kansilavalla ja on ihan yhtä mahtava kuin sisälavallakin. Selvää ei oikein saa, mutta ei se tämän bändin tapauksessa ole ehkä niin tarkkaa.

Seuraavaksi se maanantaina missattu Paradise Lost! Mutta voi, mikä antiklimaksi se onkaan. Paitsi että vanhat kunnan tekniset ongelmat riivaavat keikkaa pahan kerran, Nick Holmes laulaa luvattoman huonosti. Pitäisiköhän jonkun Jens Bogrenin lähteä miehen sparraajaksi kiertueille?

Ärsyttää, kun Greg Mackintosh soittaa täydellisellä soundilla ja on käsittämättömän karismaattinen lavahahmo, mutta vieressä Holmes munaa ininällään koko homman. Onneksi mies on sentään armoitettu stand-up-koomikko.

Miltei jokainen bändi vetää tänään jo toista keikkaansa. Käyn vilkuilemassa nostalgiapäissään meuhkaavaa At the Gatesiä. Björlerin veljeksille ei varmaan kannata mennä nyt viisastelemaan mitään The Hauntedista tai Peter Dolvingista. At the Gates on niin kovassa tikissä, etten ihan ymmärrä, miksi eivät tekisi uutta musiikkia. Vaikka biisit ja soitto on priimaa, keikasta jää outo olo.

Moonspell on kansilavalla yhä kova, mutta soundi on selvästi eilistä keikkaa paskempi. Sacred Reichin ja Mayhem in jälkeen käyn vielä nopeasti katsomassa Municipal Wasten hyväntuulista kohkausta kansilavalla, mutta kun mekkalasta ei saa mitään selvää, katson parhaaksi mennä maate.

Loppuhuipennus

Torstai 6.12.2012. Hyvää itsenäisyyspäivää! Steelfest-porukka on varustautunut reissuun Suomen lipuin. Sillä lailla.

Jos pitäisi listata elämäni kummallisimmat hetket, tämä pääsisi aika korkealle. Hiippailen aamukahvi kourassa kansilavalle, jossa Sólstafir tekee soundcheckiä. Kello on varttia vaille kymmenen ja koko kannella yhteensä ehkä 40 ihmistä, bändi ja tekniikka mukaan lukien.

Kun keikka alkaa, pelkään pahinta. Sæþór Marius Sæþórsonin kitara pätkee. Ongelma onneksi korjaantuu nopeasti. Ja nyt toimii! Soundi on yllättävän selkeä ja bändillä selvästi näyttämisenhalua tiistain flopin jälkeen. Kun Köld starttaa, silmäkulmat kostuvat. Alan kaivata pohjoista kotimaata ja talvea.

Tässä on taatusti risteilyn ainoa bändi, jonka rumpalilla on välillä toisessa kädessä hot rod ja toisessa suti. Laulajakitaristi Addi on oma, pidättelemätön itsensä. Käsittämättömän vahva hahmo.

Viimeisen päivän ohjelmaan sopii pieni kevennys. Kannella järjestetään iltapäivällä "belly flop contest", jossa läskit kilpailevat siitä, kuka hyppää tyylikkäämmin mahalleen uima-altaaseen. Tuomaristossa ovat muun muassa Rob Dukes ja Fernando Ribeiro. Kaikkein läskein voittaa.

Possessedilla on kansilavalla kova meininki. En tiennyt, että laulaja Jeff Becerra ammuttiin vuonna 1990 ja mies toimittaa nykyään huutonsa pyörätuolista käsin. Se ei menoa haittaa, päinvastoin. Yleisö on villinä.

Pikkuhiljaa päivä kääntyy iltaan ja risteily saa arvoisensa päätöksen. Lyöttäydyn Sólstafirin Addin ja basisti Svavar Austmannin seuraan. Miekkoset ovat selvästi tyytyväisiä aamuiseen suoritukseensa, ja Addi on vetänyt jo hyvät kannit. On hienoa nähdä hemmo niin voitonriemuisena. Hän pyyhäyty juttelemaan jokaiselle vastaan tulijalle, etenkin naisille, eikä miehen karheaa ääntä voi olla kuulematta.

Kaksikko haluaisi soittaa laivan aulan fyygeliä, mutta se on lukossa eikä henkilökunta yrityksistä huolimatta löydä avainta. Addi yrittää parhaansa: "Here are two drunken Icelandic guys who want to play the piano. Call the captain NOW!"

Baarissa törmäämme Greg Mackintoshiin. Surrealismikierrokset kasvavat. Tässä sitä ollaan, Sólstafirin jannut, Greg Mackintosh ja minä. Jukupätkä. Sitä voi näköjään 31-vuotiaanakin olla täpinöissään kuin pikkutyttö.

Vielä vähän Behemothia ja yleistä bailaamista, kunnes nukkumaan. Onnellisena. Ilta oli taatusti yksi elämäni mieleenpainuvimmista.

Seuraavasta aamusta ei ole paljoa kerrottavaa. Laiva tyhjennetään nopeasti ja tehokkaasti. Valkoisen, vihreän ja punaisen eri sävyissä helottavia väsyneitä naamoja kaikkialla. Ylipakattuja matkalaukkuja ja edessä tuntien lentomatka kotiin. Mutta kaikilla taatusti hyvä mieli. **GD**